

Прича о срећи

Биле четири другарице, нераздвојне, као сестре. Имале су исто интересовање, поглед на свет. Добре, послушне и добри ђаци. То их је зближило јер су све исто волеле, исто желеле, исто мислиле. Биле су срећне, задовољне пуне живота и увек с осмехом на лицу. Толико сличне, а опет толико различите. Звале су се Марија, Невена, Милица, Нина. Сви у крају знали су да су девојчице нераздвојне. Ишле су у школу заједно, на рођендане, биоскоп, фолкор, учествовале у игри. Све је било добро и безбрижно до једног тренутка када Милица није могла да испрати све њих материјално. Није могла да иде на фолкор, повремено је пропуштала рођендане, одласке у биоскоп, и све ређе учествовала у игри после школе. Била је толико тужна, усамљена. Осећала се одбачено јер њене најбоље другарице нису приметиле да се нешто дешава са Милицом. Седела је у соби затворена сатима, плакала је и питала се да ли је све вредно тога, постављала је питање а одговор није добијала.

Дани су пролазили све је било исто, оне су ишле у школу насмејане, срећне пуне приче, само Милице није било са њима. Милица би ишла иза њих неколико метара тужним погледом гледала је испред њих. Њих није занимало да ли има проблем, зашто не иде у биоскоп са њима и не учествује у осталим стварима које су заједно и срећно радиле, шта заправо није уреду па се све одједном променило. Не, њих то не занима, важно да су оне задовољне и срећне и ништа им друго није битно. Знате ли колико је мало потребно да будемо срећни? А тек како нечије ништа нама може да значи све? Милица је наставила даље сама без својих другарица. Одлучила је да се бори, да не плаче и трчи за њима. Одлучила је да све своје слободно време проведе учећи, да постигне што боље резултате и само се томе посветила. Дани су пролазили, а другарице су избегавале Милицу. Она би пролазила поред њих са сузама у очима. Имала је жељу да им каже шта је мучи и зашто ништа није као пре. Нису јој дозволиле јер их није занимало. Кад би се завршили часови, оне би журиле да иду у биоскоп, сладолед, а Милица би журила кући да помогне мами која је била доста стара и немоћна.

Дошао је дан када се открило шта је срећа. Био је Ускрс, важан дан за све породице, када у сваком дому треба да буду срећа, осмеси и љубав. Марија је седела испред куће и плакала јер није знала код кога да иде код маме или тате, а да се нико од њих не наљутине. Јер њени родитељи су били разведени. Нина је плакала јер су њени родитељи отишли на пословни ручак. А Милица? Милица је уживала у породичном ручку са мамом, татом, баком и млађом сестром и братом. Куцали су се јајима, причали, смејали се, осећала се љубав и срећа. Имали су скроман ручак. Пун љубави и среће. Марија, Невена, Нина су се састале уплакане, пролазиле су поред Миличине куће. Иако их недељама није занимало шта је са Милицом, пожелеле су да провире кроз прозор њене куће, да виде шта ради. А онда је уследио шок, када су угледали Милицу насмејану са породицом. На тако важан празник ужива за столом, са млађом сестром и братом лупа јаја. Пожелеле су да су на њеном месту, почеле су још јаче да плачу. Схватиле су да су погрешиле јер су мислиле да су срећне и одбацивале Милицу. Да у ствари није срећа што сваког дана иду у биоскоп и на сладолед. Да је среће дом и породица. Људи се сто пута

више труде да стекну материјално него духовно богатство. Моје мишљење је да моја срећа је оно што јесам, а не оно што имам.

Лана Лалић III/1, ОШ „Коста Ђукић“ Маденовац